

Thema: 'Pastoraat en het onderscheidend vermogen van de gemeente'

Hallo Piet,

met ons jaarthema: '*Geloven, vragenderwijs..*' zoeken we naar mogelijkheden om het signaal af te geven dat '**Elim**' een **gastvrije gemeente is** voor wie maar even of langer een herberg zoekt om aan te schuiven en 'op verhaal' te komen.

Nooit had ik kunnen vermoeden zo snel en in zo sterke mate zelf , **in plaats van herbergier** (een mooi beeld voor een pastor), **een herberggast** te zullen zijn.

Op maandagavond 27 oktober j.l. ging om 18.30 u het Skypesignaal over op m'n laptop.

Ik zat er al voor en kon in een simpele muisklik contact maken met beelden vanuit de woonkamer van het huisje van de kinderen in Paramaribo.

10 seconden later is de wereld verstild geraakt en een hoofd vol met wat je maar kunt bedenken aan onheil en paniek en een ongelooflijke drang om te handelen.

Zahara, Danaë, Marita, de dochter van onze kinderen, is in de 38e week van de zwangerschap overleden en moet nog geboren worden.

"Jullie moeten komen! en papa, wil je begrafenis doen?" wordt een zin die je in beweging brengt. 7 uur later zijn er boardingpasses voor een KLMvlucht voor enkele uren later, de koffers gepakt en zaken geregeld.

Wat volgt is een ronduit bizarre week van afscheid voorbereiden en afscheid nemen. Een dochter in je armen, een kluwen van verdriet en machteloosheid en onverhoorde gebeden over een wonder dat ons zo had moeten zijn gegund, maar ja, wie niet in deze pijn? Een kleindochter in je armen, verstild en onthouden van het ontvangen van zoveel liefde en waar te maken dromen en verlangens. Een kistje boven een te kleine kuil voor een mensendood. Mensen horen oud en der dagen zat de dood als bevrijding en verlossing te mogen omarmen en dit lijkt er niet op. In de verste verte niet...

Marja post een citaat van een lied van Freek de Jonge: *"Ik wou dat ik mijn kind God genoemd had, dan kon ik zeggen: "God is dood"* . Er zo woorden aan geven voelt als troost. Een aanklacht en je verontwaardiging en onmacht op de goede plek gelegd te hebben. Dat God het maar even weet!

Wie gaat je in die taal begrijpen? Wie gaat je omarmen? Wie luistert met ingehouden adem en spreekt niet, maar huult mee? Waar is er ruimte om als rolmodel van geloofsvertrouwen er te mogen zijn als onmachtig ongelovig gelovige?

In Drachten aan de Zuidkade. Een zaal met een aangeplakte toren. Dat je even weet dat het hier een kerk betreft. Bezoekers zijn er niet zoveel. Geen parkeerwachten, geen band, geen menigte, maar een groep van mensen die zich gedragen als je eigen bloedverwanten thuis. En dus een thuis zijn voor dat gezinslid dat verdriet komt delen. Delen met andere gezinsleden die van dat verdriet maar al te goed weten. Ze zijn ervaringsdeskundig en van de recente datum.

Een atmosfeer van vertrouwen en mogen zeggen wat je denkt. Geloofsvertrouwen is al weer van hen en zij herinneren je eraan dat het werkt, waar jij je er op dit moment even weinig bij

kunt bedenken. Omgeven van een liefde die die andere liefde, die alle verstand te boven gaat, zo bijzonder representeert.

Voor mij het onderscheidend vermogen van de gemeente. Pastoraat verleend aan de pastor door mensen die werkelijk van de weg van Christus willen zijn.

Hoe rijk ben ik!

Dit moest ik even aan je kwijt!

Groet,

Bert

Bert,

Allereerst heel bijzonder, dat je je persoonlijke verhaal te midden van de gemeente brengt op zondagmorgen. Dat je het daarmee aandurft om zelf in al je kwetsbaarheid te proberen **een boodschap te brengen**. Ja, in dit geval **een boodschap te zijn**.

Daarmee laat je zien, dat je vertrouwen hebt in het verhaal, waarmee je onderweg bent.

Vertrouwen in God, ondanks alles wat bij jou aan vanzelfsprekende en mooie dingen afgebroken is.

Vertrouwen in God, maar dan wel op de manier van mensen, vertrouwen, dat je in de gemeenschap van vertrouwde mensen met jezelf en je verhaal terecht kunt. Dat er mensen zijn, die aandacht hebben, die luisteren, die jou de moeite waard vinden om er voor jou te zijn. Ja, dat klinkt als ideale gemeente, maar het laat tegelijk ook de voorwaarden zien.

Voorwaarden voor jezelf en voorwaarden voor het gemeente-zijn.

Jouw relatie met onze gemeente is gevormd op basis van jouw ervaringen tot nu toe.

Ervaringen van openheid, van het kunnen benoemen en bespreekbaar maken van hoe jij in het leven en in het geloof staat. Zolang dat maar persoonlijk is en in niet met overtuigingen, die met hand en tand gebracht of verdedigd moeten worden ontmoet je een luisterend oor en een open hart.

Jouw beeld van God is gevormd op basis van jouw levens- en geloofservaring. En die wordt ook bepaald door je eigen openheid om ervaringen toe te laten en te zoeken naar een manier waarop die ervaringen betekenis hebben en krijgen in je leven. Daarin heb je God niet 'vastgenageld' op bepaalde Bijbelteksten of dogma's, maar heb je je laten leiden door een grondgevoel naar God toe, dat met een **basisvertrouwen en met liefde** te maken heeft.

Je beeld van God is in je leven regelmatig bijgesteld, net zolang, tot je ervaren hebt, dat God te vinden is aan de kant van mensen, niet als Goedprater, maar als Iemand, die meeloopt, meekijkt en meedenkt, vanuit Zijn Geborgenheid.

Dat kan alleen als je **gebeurtenissen door je heen** laat gaan en niet omzeilt, of weg redeneert. Met vallen en opstaan, samen met 'medezoekers'.

Ja, en dan kom ik vanzelf bij onze **gemeente Elim**. Er is een geschiedenis van mensen.

Door alles heen is er de ontdekking, dat **persoonlijke ontmoeting** het hoogste goed is dat de gemeente kan hebben. Ontmoeting met elkaar, en daarin de ervaring van de ontmoeting met God.

We hebben in Elim mensen met verschillende achtergrond, met verschillende geloofsovertuigingen en beelden van God. Maar, dankzij de ontmoeting weten we hoe iedereen erin staat, wat het geloof voor iedereen betekent, zonder dat het erom gaat elkaar gelijk te geven of zelf gelijk te willen hebben. Om de waarde van wat je zelf gelooft te laten zien, elkaar te kunnen bevragen op geloof en leven.

Verschillen laten ook de waarde zien.

Veel verschillen zijn ook terug te voeren op **het verschil tussen gevoel en verstand**.

De één heeft meer gevoel bij 'geborgenheid', je zou kunnen zeggen bij de 'melodie' van

het lied of het geloof. Ik denk, daarbij aan het beeld van **het 'Huis'**, waar je je thuis mag voelen.

De ander is meer gericht op de inhoud, de woorden van een lied of tekst. Het denken, de rationele kant van het geloof, met aandacht voor vragen, zoeken en begrijpen... Daarbij past dan het beeld van het geloof als **de 'Weg'** die je gaat, soms in het onbekende...

In de ontmoeting kom je erachter, dat het **niet een of, of** hoeft te zijn, en daarmee soms reden tot strijd, maar dat het **iets aanvullends** kan zijn. Ook de rationele mens moet het uiteindelijk van gevoel hebben. Ook de gevoelsmatige mens wil graag 'tekst', die wat meer houvast geeft aan zijn gevoel.

Een gemeente van ontmoeting, dat is niet iets van tolerantie, in de zin van 'ieder doet maar wat goed is in zijn ogen', maar van gesprek vanuit vertrouwen.

Dat vertrouwen hebben we ontdekt toen we als gemeente heel klein waren, in een situatie van brokken, **toen we ontdekten, dat we elkaar nodig hadden om verder te kunnen** met ons geloof en met de gemeente.

We zijn er blij mee, want nu geloven we in het proces, en durven we het proces aan van vragenderwijs geloven. Daar zijn we dit seizoen nu ook weer hard mee bezig!

Tot slot nog even naar jou toe: er is natuurlijk wel verschil in de manier waarop persoonlijke gebeurtenissen besproken (kunnen) worden. Ook heeft niet iedereen de gave van het woord, of is in de positie om een hele kerkdienst in dat teken te zetten...

Het klimaat in de gemeente is er, maar niet iedereen hoeft, of heeft de behoefte om het in de kring te delen. Het kan ook heel persoonlijk tussen twee mensen, en het kan ook in je eentje, luisterend naar anderen.

Maar, **het klimaat, waarin je je thuis voelt en geaccepteerd weet, is wel het allerbelangrijkste!**

In die zin voel ik mij net zo gezegend als jij, met onze gemeente.

Piet